



Herta Vladařová, dívčím jménem Jüstelová, vyrůstala v německé rodině ve Starých Lublicích na Opavsku. Po Mnichovu 1938 se bála svých sousedů, na jaře 1945 ruských vojáků a poté žila v obavách, aby ji Češi nevyhnali do odsunu.

„Byla jsem s babičkou venku. Kopaly jsme na zahradě a najednou přiletěla dvě letadla. Ne moc velká. A začala bojovat. Pak jedno z nich vzplálo a pilot vyskočil. Za vesnicí byla v lese obrovská bažina. A to letadlo tam spadlo.“

Od května 1945 hrozil Hertě a její rodině odsun. Nakonec byl otec uznán antifašistou a mohli zůstat. Pomohla také práce střelmistra, bez kterého by se v místním kamenolomu neobešli. Bratr Robert však vyhnání neunikl. Koncem války musel do Wehrmachtu a po návratu skončil v internačním táboře pro německé obyvatelstvo. Herta se s ním setkala až za pětadvacet let, když přijel ze západního Německa do rodného kraje na návštěvu.

pametnaroda.cz/vladarova-herta-1929

**„Staré Lublice byly německou vesnicí.
Po připojení Sudet k Říši vypukly oslavy.
Náš otec však nacistické ideály nesnášel
a sousedé nám to dávali najevo. Plivali
po nás, že prý jsme komunisté, Češi
a všechno možné. My přitom byli čistí Němci.“**

Herta Vladařová (* 1929)

Příběh natočili žáci ZŠ Jana Šoupala:
Aneta Svobodová, Denisa Bazárová,
Lukáš Rybák, Vojtěch Šíp a Juan Lores
pod vedením paní učitelky
Hany Jurkasové.

Mein Leben begann am 24.9.1929
in Alt-Lublitz.
3. Ich bin das 3. Kind von 10 Kindern,
Der älteste Bruder war am 8.9.1928
geboren, lebte ab dem
Jahr in...